

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

21. De anno quinquagesimo, quem lex Mosis Iubilæum appellat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

Cinem & propinquum repetendi non habebis potestatem. Et ne auari à mutuo dando abstinerent; ibidem subiicitur: *Cave ne forte subrepat tibi impia cogitatio, & dicas in corde tuo, Appropinquat septimus annus remissionis, & aueris oculos tuos à paupere fratris tui, nolens ei quod postulat, mutuum commodare, ne clamet contra te ad Dominum, & fiat tibi in peccatum.* Ante septimum igitur annum licebat cuique repetere à debitore, quod mutuo dederat: accedente septimo anno, nihil in perpetuum fas erat repetere: & propterea cautiore erant Hebræi in mutuo dando, & in repetendo diligentiores.

Anno item septimo liber Deuteronomij, iussu Domini, legebatur. Deuteronom. 31. *post septem annos, anno remissionis in solemnitate Tabernaculorum, conuenientibus multis ex Israel, ut appareant in conspectu Domini Dei tui, in loco quem elegerit Dominus, leges verba legis huius coram omni Israel audientibus eis, & omni populo congregato. Voluit Deus, ut omnes legem audirent, quod docerentur quid facere, quidve fugere, & cauere deberent.*

Dubium quæstionis est, quomodo septimus annus computaretur? an ab emptione serui, aut à debito contracto, an potius ab altero septimo anno? Numerabatur à septimo anno, ita ut omnibus esset vnus, & idem annus septimus: nam ab eo anno, quo ingressi sunt Hebræi in terram à Deo promissam, computare cœperunt annos per septenarios, & in illo primo anno cœptus est primus septenarius, Leuit. 25. *quando ingressi fueritis terram, quam ego dabo vobis, sabbatizet terra sabbatij Domini, sex annis feret agramentum, & septimo anno sabbatizetis terræ. Quamobrè quò propior erat annus septimus, eò minoris serui vendebantur, & eò pauciores inueniebantur, qui mutuo darent: nã auari à mutuo dando erant alieniores.*

Caput XXI.

De Anno quinquagesimo, quem lex Moysis Iubilæum appellat.

Leuitici 25. *Lex est talis: Numerabis quoque mihi septem hebdomadas annorum, id est, septies septem, quæ coniunctæ faciunt annos quadragintano- uem, & clanges buccina mense septimo; Septimo die mensis propitiationis in vniuersa terra vestra, sanctificabisque annum quinquagesimum, & vocabis remissionem cunctis habitatoribus terræ tue. Ipse enim est Iubilæum. In hoc anno possessiones olim venditæ, ad veteres dominos sine pretio redibant. Ibidem, Reuertetur homo ad possessionem suam, & vnusquisque redibit ad familiam pristinam, quia Iubilæus est, & annus quinquagesimus. Hinc fiebat, ut quò magis instaret annus quinquagesimus, eò minoris agri, vineæ, atque oliueta venderentur. Ibidem: Quanto plures anni remanserint post Iubilæum, tantò crescit, & pretium: & quantiò minus temporis numeraueris, tantò minoris, & emptio constabit: tempus enim frugum vendet tibi, ac si dicat, venditor non vendidit tibi ipsam rei substantiam, sed tempus fructuum colligendorum. Deinde, hic annus erat perfectæ libertatis: nam vsu veniebat interdum, ut seruus Hebræus septimo anno ad libertatem pristinam non rediret, quia eam contenebat; & nihilominus quinquagesimo anno veller, nollet,*

libertatem recuperabat cum vxore, & filijs. Exodi 21. *Si emeris seruum Hebræum, sex annis seruet tibi, in septimo egredietur liber gratis. Quod si dixerit seruus, Diligo Dominum meum, & vxorem, ac liberos, non egrediar liber; offeret enim Dominum Dni, & applicabitur ad ostium, & postea, perforabitque aurem eius subula, & erit ei seruus in seculum vsque ad annum quinquagesimum. Rationem huius legis iam supra reddidimus.*

Hoc loco quæri solet, An quinquagesimus annus numeraretur à die, quo quis possessionem vendebat? Minime: nam sicut septimo quoque anno, altera annorum hebdomada numerari incipiebat, ita finito quinquagesimo anno, alij quinquaginta anni incipiebant computari. Quare totum tempus apud Hebræos in septenarios annos, & quinquagenarios diuidebatur, ita tamen, ut semper vterque numerus integer esset. Primus annus quinquagesimus successit ab ingressu in terram à Deo promissam, vltimo septenario hebdomadæ annorum, & vnus annus remissionis alterum consecutus est: deinde annus primus secundi quinquagenarij, qui numerari incipiebat, ut fieret secundus Iubilæus, fuit secundus octauæ annorum hebdomadæ, atque ita deinceps in reliquis.

Quæri etiam solet vnde dictus sit Iubilæus annus? Quidam opinantur deductum esse hoc nomen à Iubal, primo musicorum instrumentorum auctore; Alij verò, à Iobel, quod Hebræis significat cornu arietinum, vel ipsius sonitum: & dictum esse Iubilæum, quòd tali cornu eo anno clangere Hebræi: nam cum eo anno quinquagesimo perfectæ libertas esset debitorum, possessionum, & seruatorum, remittebantur debita, possessiones restituebantur, serui libertate donabantur, ideo in maxima totius populi frequentia, & celebritate buccinis clangebatur: atque id fiebat anno quadragesimo nono mense septimo, in decima die eiusdem, quo celebritas expiationis colebatur; ut notum esset omnibus, annum proximè sequentem esse Iubilæum. Et ideo dicitur: *Sanctificabisque annum quinquagesimum, id est, populum præparabis ad celebritatè anni quinquagesimi: nam sanctificare in sacris literis, aliquando idem est, quod præparare.* Vnde apud Isaiam Dominus: *Ego mandavi, inquit, sanctificatis meis, hoc est, Medis, & Persis, quos præparauit, ut deleant imperium Chaldæorum. Erat hic annus typus, & figura gratuitæ remissionis, & liberationis peccatoribus annunciandæ per Euangelium Christi Domini.*

P R A E C E P T A.

Caput XXII.

De ijs, quæ lege veteri immunda censentur. & primum de cibis immundis, siue de ciborum delectu.

Leuitici capite vndecimo, & Deuteronomij decimoquarto prohibuit Deus certos ci- bos, alios verò concessit. Permisit quidè iudæis, ut vesce-